

Elisabeth Arnold (RV):

Allerførst vil jeg gerne advare imod illusioner om, at vi i øjeblikket har en effektiv grænsekontrol, og at vi opklarer mange forbrydelser med den grænsekontrol, vi har, at vi fanger mange menneskesmuglere, og at vi stopper mange narokotransporter. Det gør vi ikke. De foregår ad andre veje helt uden om den danske grænse på områder, som ikke har været kontrolleret i historisk tid i Danmark.

Effektiv grænsekontrol er meget kostbart, meget besværligt og meget mandskabskrævende, og vi, der har været så heldige at prøve at rejse nogle gange som turister i det gamle Sovjetunionen, har måske prøvet at blive standset ved en grænsekontrol dér, få bilen splittet ad af seks mekanikere og tre toldere, som så går i gang med at finde alle tilgængelige hulrum i bilen for at se efter, om der var gemt en eller anden ufremkaldt film, eller hvad der ellers kunne være af kontrabande eller måske pornoblade, eller hvad ved jeg.

Men effektiv grænsekontrol har vi ikke haft i mange, mange år i Danmark. Vi har derimod talt meget længe om åbne grænser, vi har talt meget om fordelene ved åbne grænser, og der er skrevet mange fine sange om det. Allerede i 1957, da vi startede det nordiske passamarbejde, talte vi meget om de åbne grænser. I 1972, da vi stemte om EF, talte vi også om de åbne grænser; der skulle være fri passage for varer, personer, kapital og serviceydelser. Og i 1986, da vi vedtog pakken, var der også tale om åbne grænser, og den danske befolkning stemte ja til det hver eneste gang.

Og så kommer vi endelig til opfyldelsen af alle vores hede ønsker, som vi har talt så meget om, og så tør vi alligevel ikke indfri dem, eller hvad? Man kan godt, når man hører på nogle af talerne herinde, få en fornemmelse af, at åbne grænser faktisk er det allerallerværste af alt, og spørgsmålet er: Hvad er det, vi er bange for?

Enhedslisten er tilsyneladende bange for, at der kommer affald, inficerede dyr og andet skab fra Sydeuropa ind i Danmark, for det er åbenbart ikke noget, der kan komme fra Norden, det kan kun komme sydfra. Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti er bange for, at der skal komme mange fremmede herop; de kan altså også komme gennem de nordiske lande, så de kan også komme alligevel.

Vi har jo generelt en meget frygtsom holdning over for alt, hvad der kan komme fra udlandet, og den deler vi måske lidt med englænderne,

som var meget bekymrede, da tunnelen under Kanalen blev bygget, for så kunne franskmændene lettere komme over til England. Og sådan kan vi alle sammen have vores problemer med, hvad der kommer udefra.

Jeg føler i høj grad, at jeg som dansker er forpligtet af de gamle ønsker om åbne grænser i Europa, som vi altså har talt om helt fra 1957 over 1972 og 1986 til nu. Jeg mener det faktisk alvorligt. Det er et ønske fra vores side – og det har været udtrykt mange gange – at få åbne grænser. Og så må vi altså også tage de bivirkninger, der kommer med de åbne grænser: at de ikke blot er åbne for os selv, men også åbne for dem, der har ondt i sinde, som har tyvekoster med, eller som ikke har ret til at opholde sig på de pågældende landes territorier.

Sagen om Schengenaf-talen fik først rigtig skub, efter at Sverige og Finland blev medlemmer af EU. Og det ville jo se ejendommeligt ud – synes jeg personligt i hvert fald – hvis Danmark skulle holde sig uden for en aftale, som de øvrige nordiske EU-lande var med i. Jeg synes, det var et stort fremskridt, der blev skabt i februar 1995, da man besluttede sig for at forsøge at få en fælles aftale, sådan at de nordiske lande i fællesskab kunne tiltræde Schengenaf-talen, uden at den nordiske pasunion blev kompromitteret. Og jeg synes godt, at man må rose de forhandlere, vi har haft i den sammenhæng, for at det lykkedes at finde en ordening, sådan at de fem nordiske lande kunne blive observatører i fællesskab fra den 1. maj 1996.

Vi synes også, det er en god idé, at de fem nordiske lande følges ad ved underskriften her i december 1996, og at vi forhåbentlig senere kan ratificere nogenlunde samtidig.

Vi ser ikke, at der er kommet noget nyt ind i sagen på det seneste. Vi mener stadig væk, at den frie bevægelighed er et ønskemål inden for Schengenlandenes grænser, og det vil selvfølgelig også medføre, at man skal have en oprustet indsats imod den grænseoverskridende kriminalitet, og naturligvis også, at der skal være en sædvanlig grænsekontrol ved de ydre grænser svarende til dem, vi har kendt fra de lande, som ikke har været medlem af EU før.

Jeg vil endnu en gang minde om, at den nordiske pasunion har medført nøjagtig det samme: at man ikke blev kontrolleret ved de indre grænser, at man blev kontrolleret ved de ydre, og at der i øvrigt var et tæt politimæssigt samarbejde. Det har ikke været så formaliseret, som det vil blive under Schengen, men det har da ikke desto mindre eksisteret i bedste velgående.